

Chaja slentert met tegenzin naar het groepje vrouwen dat staat te wachten op de kade. Ze kijkt opzij naar Jorik die haar een bemoedigend kneepje in haar hand geeft. ‘Blij dat je toch met me mee bent gegaan,’ fluistert hij haar in het oor en laat haar hand los. Ze kijkt hem na en ziet hoe hij zich, met twee rolkoffers achter zich aanslepend, bij de mannen voegt die hem hartelijk verwelkomen door vriendschappelijk op zijn schouders te slaan.

Toen Jorik haar vertelde dat hij zonder haar medeweten had ingestemd om met zijn alen op reis te gaan, had ze hem eerst aangekeken alsof ze water zag branden en daarna was ze witheet geworden. ‘Met al onze problemen denk je dat ik zit te wachten om gezellig met je vrienden op reis te gaan? Is het je in je bol geslagen?’ heeft ze hem voor de voeten geworpen, denkend aan hun stroef lopende relatie, waarvan juist zijn vrienden een deel van de oorzaak zijn. Niet dat ze iets op zijn vrienden tegen heeft, integendeel, maar naast vrienden zijn ze ook nog eens collega’s, wat betekent dat Jorik al een groot deel van zijn leven met ze doorbrengt. Werkweken van zestig uur of meer stelt bij hen niets voor. En dan zijn er nog de vrouwen, die liggen haar gewoon niet zo. Ze zijn zo netjes en altijd met uiterlijk vertoon bezig. Daarnaast zijn ze close met elkaar en met de mannen. Ze praten vooral over hun gemeenschappelijke - oh, oh, hoe interessant - werk en de laatste mode van toonaangevende merken, de ontwikkelingen op make-up gebied en welke kleur auto ze bij de volgende aankoop gaan uitzoeken. Lucinda, de grootste bitch van het stel, kan het daarnaast nooit nalaten om honende opmerkingen over Chaja

te maken: dan weer over haar kapsel, dan weer over haar kleding. En als laatste is er nog haar naam. Fonetisch uit te spreken als Gajja, maar daar maakte Lucinda de eerste keer natuurlijk iets anders van. Zij sprak het uit als Gaja, met langgerekte a's en nu is dat een zogenaamd grapje geworden. Natuurlijk moest die trut ook nog eens de betekenis opzoeken. 'Zij die leeft, op het leven,' heeft ze de eerste weken steeds gezegd als ze haar tegenkwam. Nu gebruikt ze het nog steeds, maar dan op onverwachte momenten, zodat Chaja weer eens met haar mond vol tanden staat.

Over een avondje stappen kan Chaja zich wel heen zetten, maar om een week lang met die trienen op een boot te zitten! Chaja heeft zich van het begin af aan nooit helemaal op haar gemak gevoeld bij Lucinda, Maud en Merel. Ze voelt zich vaak buitengesloten en ze geeft ruiterlijk toe dat dat niet alleen aan hen ligt. Het komt natuurlijk ook deels omdat het drietal al sinds hun kinderjaren met elkaar is opgegroeid, ze uit hetzelfde milieu komen en gelijksoortige opleidingen hebben doorlopen. Ze werken bovendien allemaal in dezelfde branche: voor de zaak waar Lucinda eigenaar van is. Net als de mannen trouwens, die werken onder leiding van Arnoud. Daarnaast zijn de vrouwen ook nog flink een aantal jaren ouder dan Chaja.

Twee dagen is ze kwaad op Jorik geweest, maar uiteindelijk is ze toch overstag gegaan. Kwam het omdat hij haar had gesmeekt hem niet in de steek te laten? Of was het omdat hij erg nerveus was geweest en net zolang tegen haar had aangepreut totdat ze akkoord ging? Hij beloofde haar dat met deze reis alles anders zou worden. Dat er meer tijd voor hen zou zijn weggelegd en dat de toekomst een nieuwe dimensie in zou gaan.

Misschien was het om van het gezeur af te zijn. In ieder geval had ze afgedwongen dat als deze reis niet het keerpunt in hun relatie zou betekenen, hij haar zonder gedoe zou laten gaan. Daarbij kwam ook nog eens dat de oen al had betaald voor de trip, omdat hij dacht haar ermee te kunnen verrassen. Nou, inderdaad, dat was gelukt! Chaja heeft er nog op aangedrongen om de reis te annuleren, maar zonder geldige reden kregen ze hun geld niet terug, liet Jorik haar weten. Daarop stelde ze voor om als motief onverenigbaarheid van karakters door te geven. Ze grijnst even als ze aan haar grapje denkt. Eigenlijk is het helemaal niet lollig, want ze kan Lucinda nu eenmaal niet luchten of zien en vertrouwt haar voor geen meter.

‘Hallo Chaajaa.’ zegt Lucinda temerig, terwijl ze het montuur van haar zonnebril met haar rechterduim en wijsvinger vastpakt en iets naar beneden schuift om Chaja goed op te kunnen nemen. Haar pink wijst recht omhoog.

Chaja knikt. ‘Hallo Lucinda, Merel, Maud. Alles goed?’ Ze neemt zich ter plekke voor om de week maar met een schone lei te beginnen en iedereen een nieuwe kans te geven. Ondertussen glijden Lucinda’s ogen keurend over haar heen.

Chaja kijkt naar de dames voor haar, die allen een witte blouse en een blauwe, stoffen pantalon dragen. De handtassen en de instappers met een klein hakje zijn bij alle drie qua kleur op elkaar afgestemd. Dat hebben ze vast afgesproken, denkt Chaja en ze kijkt naar haar blauwe, ietwat gekreukelde T-shirt en daaronder haar spijkerbroek en een paar zwarte afgetrapte schoenen. Over haar schouders heeft ze de roze trui geslagen, de

trui die ze van Jorik heeft gekregen en die ook al de nodige ruzies heeft opgeleverd. Het is nu eenmaal niet haar smaak. Ze houdt niet van roze en dat zou hij toch onderhand moeten weten, want ze heeft het hem ettelijke keren verteld. Opeens is er geluid en worden ze allen afgeleid door twee spichtige, naar elkaar roepende jongens, die een paar meter verderop aan een touw van een boot trekken met de bedoeling hem vast te maken aan de bolder.

‘Wat een geklungel,’ zegt Lucinda als de jongens voor de derde keer proberen het touw naar zich toe te trekken. ‘Ben benieuwd hoelang dit gaat duren.’ Ze vouwt haar armen over elkaar en tuurt naar het tafereel voor haar. ‘Oh, kijk op rechts, wat een lekker ding komt daar aangelopen,’ verzucht Lucinda even later. Weer laat ze haar zonnebril iets zakken en houdt daarbij haar pink omhoog. Merel en Maud gniffelen meteen, alsof ze een stel bakvissen zijn.

Hij ziet er inderdaad goed uit, stelt Chaja vast wanneer ze een blik op hem werpt. Ze kijkt naar de man wiens donkerbruine haren strak naar achteren in een bun op zijn hoofd zijn samengebonden.

‘Kijken mag dames, het is gratis. Je ziet niet vaak zo’n man voorbijkomen,’ zegt Lucinda en maakt een smakkend geluid. ‘Normaliter houd ik niet van een man met lang haar, maar in dit geval ...’

Chaja ziet haar blik naar links glijden, waar Lucinda’s man Arnoud staat te praten met Jorik, Rogier, de man van Maud en Roderick, Merels vriend. Arnoud maakt net op het moment dat ze kijken heftige armbewegingen. Hij praat, voor zover je het zo kan noemen, tegen Jorik,

wiens gezicht bijna de kleur van zijn haren heeft en die snel een pas naar achteren zet om niet geraakt te worden.

Plotseling wordt er hard geschreeuwd.